

Ейми разговаря с животните

Изгубеното съкровище

Даяна Кимптън

Илюстрации
Десидерия Гучардини

Съветът на Клеймъркин

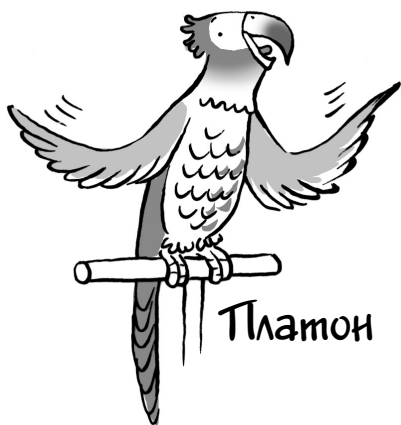
Хилтън

Ейми

Айнщайн

Платон

Айзъмбард

Үилоу

Бъни

На Джон,
който ми разказа за римските пръстени

Amy Wild, Animal Talker

The Lost Treasure

First published in the UK in 2010 by Usborne Publishing Ltd., Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Diana Kimpton, 2010

Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2010

The right of Diana Kimpton to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

The name Usborne and the devices   are Trade Marks of Usborne Publishing Ltd.

Cover photograph © NHPA/Photoshot

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Ейми разговаря с животните

Изгубеното съкровище

Екатерина Митренцева, превод

© Издателство „Фюг“, 2012

ISBN 978-954-625-781-9

– И сега? Кое от трите да взема? –
попита Ейми Уайлд.

На леглото ѝ лежаха черно-бяла
снимка, опърпано плюшено мече и
медал, който приличаше на сребърен.

Териерът Хилтън скочи на леглото
и побутна с лапа мечето.

– Вземи това – изджавка той. –
Мирише най-интересно.

– Не е важно как мирише – изкряска
папагалът, който беше кацнал на перваза
на прозореца. – Учителката на Ейми иска
децата да занесат в училище стари неща.

– Това мече е старо, Платон –
упорстваше Хилтън. – Цялото е в
кръпки, а едното му ухо е почти отпрано.

Ейми не се изненадваше, че разбира какво си говорят кучето и папагалът. Верижката от метални лапички, която носеше на врата си, беше вълшебна – благодарение на нея можеше да разговаря с животните. Тя погледна мечето и се усмихна.

– Може би трябва да взема него. Било е на мама, когато е била малка.

– Според мен медалът е по-интересен – настоя Платон. – Сигурно някой от твоите прадеди го е получил за някое геройство...

– Неее! – засмя се Ейми. – Татко го е получил за участие във футболния отбор на училището.

В това време Хилтън разглеждаше черно-бялата снимка.

– Познавам това място – обади се той. – Това е твоето училище.

– Така е – кимна Ейми, – но снимката е правена преди много години. Това е класът на леля Дейзи, когато е била на моите години.

– Еха! – възкликна Платон и прелетя до леглото, за да види снимката по-отблизо. – Наистина е стара. А коя е леля Дейзи?

– Момиченцето в средата – посочи Ейми. – Вижте, носи моята огърлица.

Леля Дейзи беше пралеля на Ейми

и леля на майка ѝ. Именно леля Дейзи беше дала на Ейми вълшебната огърлица, когато Ейми и родителите ѝ дойдоха да живеят на остров Клеймъркин. И тя беше единственият човек в света, който знаеше нейната вълшебна тайна.

В това време баща ѝ се провикна от първия етаж:

– Ейми, побързай! Ще закъснееш!

– Идвам! – извика Ейми.

Тя огледа още веднъж трите предмета, после грабна снимката и хукна надолу по стълбите.

В коридора нямаше никого. Ейми бутна летящата врата, която делеше къщата на две – в едната част беше „Игликите“ – тяхната кафе-сладкарница, а в другата част живееха. Момичето влезе в „Игликите“ и се огледа. Баща ѝ, майка ѝ и леля Дейзи подготвиха сладкарницата за първите посетители и застилаха масите с чисти жълти

покривки, но и тримата прекратиха работата си, за да изпратят Ейми на училище.

– Да не забравиш обяда! – баща ѝ пъхна в ръцете ѝ кутията за храна.

– Сложила съм ти и няколко парченца от моя бананов кейк – усмихна се леля Дейзи. – Знам, че го обичаш.

– Закъсняваш, трябва да побързаш! – подкани я майка ѝ.

Ейми погледна часовника. Майка ѝ беше права. Беше загубила много време, докато реши кое от нещата да вземе. Сега трябваше да бърза, за да стигне навреме в училище.

– Чао! – извика тя и излетя от „Игликите“.

Спусна се по павираната улица, после зави в тясна, криволичеща алея с жив плет от двете страни. Алеята водеше към училището и за неин ужас беше безлюдна – всички деца вече бяха в училището. Чуваше гласовете им от училищния двор.

Ейми тръгна по-бързо, но едва измина няколко крачки, когато от небето като светкавица се спусна птица с черно-бели пера. Свраката прелетя толкова близо до момичето, че одраска носа ѝ с върха на крилото си, после кацна на земята точно пред нея. Пусна в краката ѝ предмета, който носеше в човка, и извика:

– Помогни ми!

Ейми спря. Не можеше да не обърне внимание на такава молба, колкото и

да закъснява. А това, че закъснява, си имаше и хубава страна – наоколо нямаше хора и никой не можеше да чуе, че разговаря със свраката. Трябваше да внимава много и да бъде предпазлива. Беше обещала на пралеля си, че винаги ще пази тайната на огърлицата.

– Какво се е случило, Джой? – попита Ейми и се наведе към птицата. – Надявам се, че не си откраднала отново нещо, което ти е харесало?

Джой подскочи неспокойно от крак на крак.

– И аз се надявам, че не съм. Откакто ми каза, че това е лошо, внимавам много. Вече не вземам лъскави неща от къщите на хората, колкото и да ми харесват!

– Какъв е проблемът тогава? – попита Ейми и погали меките перца по главата на свраката.

– Ето го проблема – отвърна Джой и побутна с човка предмета в краката

на Ейми. – Намерих го на земята.
Блестеше на слънцето и аз го взех,
но сега се притеснявам. Прилича много
на пръстените, които хората носят.

Ейми вдигна внимателно предмета и
го разгледа. Свратката беше права, това
беше пръстен, но беше разкривен и
мръсен. Камъкът, който го украсяваше,
беше покрит с пръст. Изглежда, че много
отдавна никой не бе носил пръстена.

Ейми потърка пръстена в блузата си,
за да го изчисти, и отново го разгледа.

Този път забеляза, че върху него е гравирани портрет на мъж. Върху косата на мъжа имаше венец от листа, който напомни на момичето за илюстрациите, които беше виждало в една историческа книга.

Свраката Джой наклони глава и надникна в очите на Ейми.

– Правилно ли постъпих, като ти го донесох? – попита тя.

– Разбира се! – отвърна Ейми и се усмихна. – Най-добре е да не държиш при себе си неща, които са на хората.

– Какво ще правиш с него? – попита Джой.

– Не знам – замисли се Ейми, но в това време чу училищния звънец. – Ще помисля за това по-късно. Ако закъснея за училище, ще си имам неприятности.

Тя пхна пръстена в джоба си и се затича.

